

villet definere ſaaledes fra den høie Regjerings Side, ſom om der var en ſtor Forſjel mellem, at den ene blev forelagt for ikke at ſtulle behandles i Folkethinget eller i Rigsdagen, det andet for at ſtulle behandles. Jeg forſtaar ikke den Slags Forſtøtninger af Loven anderledes end, at det er ſtorpolitiffe Diemed, der ligger for. Ja, vi have jo ſaaet adskillige Proviſorier ſiden den Tid; jeg behøver ikke at minde om ret mange, der er f. Ex. Beſtindien og adskillige Jernbaneforhold, ſom ere blevne ordnede, uden at der har været forlangt nogen reel Bevilling af Folkethinget. Vi komme ſaa til Vinteren 1881; da blev der af den høie Regjering forelagt Forſlag til Finantslov; det blev behandlet i Folkethinget paa ſædvanlig Maade og ligeledes i Landsthinget, hvor det efter den høie Regjerings Forſlag og Opfordring forandredes ſaaledes, at Folkethinget ikke kunde vedtage det ſaaledes igjen. Det gif alſaa til enefte Behandling i Folkethinget, men forud for denne enefte Behandling i Folkethinget tillod Finantsudvalgets Flertal ſig at foreſlaa Forandringen. Dette tillod det ſig, men alene det, at Udvalget tillod ſig at foreſlaa Forandringen, var nok for den høie Regjering til at opløſe Folkethinget. Jeg vil atter ſpørge, om det kan negtes at være ſtorpolitiff, naar Folkethinget opløſes, inden Forſlaget kommer til enefte Behandling, og inden Regjeringen alſaa har tilſtrækkelig og fuld Viſhed for, at det Forſlag, ſom den endelig vilde tvinge igjennem, ikke opnaaede ſaadanne Forandringer, at man maatte gjennem Fællesudvalget kunde komme til Enighed? Den høie Regjering tillod ſig at give Folkethinget en Tilretteviſning, ſom en Skolemester kan ſige til ſine Børn: I have ikke Ene eller Ville, I mangle maatte begge Dele. Hvis det ikke er ſtorpolitiff, hvis det ikke er at udøſte til Kamp, ſaa forſtaar jeg det ikke. Folkethinget blev opløſt og gif til Valg, og efter atter at være indkaldt, blev Finantsloven forelagt det med de ſamme Stridspunkter, ſom da, Sagen ſiſt var for, uden mindſte Henſyn til, hvad dette Thing havde tilladt ſig at foreſlaa forandret. Det gif da videre og gif til Fællesudvalg, og Enden kjende vi jo. Regjeringen havde intet andet Middel igjen dengang end atter at opløſe Folkethinget. Det vilde være mærkverdigt, hvis det ikke ſkulde kunne kaldes ſtorpolitiff; thi for at ſaae en Grundlovsforandring behøver Folkethinget kun at opløſes een Gang, men for at ſaae en Finantslov ſtal der to Opløsninger til, og ſelv om diſſe Opløsninger bringe det ſamme Reſultat, nemlig at Regjeringen taber ved dem begge, tages der dog intet Henſyn til deres Udfald. Regjeringen havde hver Gang i Landsthinget opfordret til at vedtage diſſe Forandringer og vrage Folkethingets Finantslov. Den ſiſte Gang, ja, da var man jo ſaa kjendt med at vedtage, hvad der var mod Folkethinget, at

da kunde ſelv en Renegat ſtulle Endringsforſlagene; den høie Regjering behøvede ikke at uleilige ſig. Forſlaget blev alſaa vedtaget igjen, uden Henſyn til Folkethingets Afſtemning, af det andet Thing, endſkjøndt det andet høie Thing dog ogſaa vil have Ord for at være folkevalgt, ſaa at man deraf ſkulde kunne ſlutte, at det maatte tage Henſyn til Folkeafſtemninger, ſelv om den høie Regjering intet Henſyn vilde tage dertil. Selv om den høie Regjering imidlertid ikke vil tage Henſyn til Folkeafſtemninger, ſaa haaber jeg dog, at Demokratiet's Repræſentanter i denne Sal ville forſtaa at lægge den rigtige Betydning deri, den Betydning, ſom Grundloven kræver, og ſom enhver fri Forfatning maa kræve. Jeg ſtal ikke komme ind paa at impbegaa det erede Medlem for Hiftede Amts 2den Valgkreds (Sagd). Den Slags Udtalelſer, ſom han fremkom med i Lørdags, maa kun bringe En til at forundre ſig over, at der endnu gives en Valgkreds i Danmark, der kan vælge en Mand med ſlig Overbeviſning. Jeg ſtal forøvrigt blot nævne diſſe tre forſiſte Punkter, jo, de ere jo næſten opliſte, forekommer det mig nok. Der er Nogle, der tillægge diſſe Punkter Betydning, der er Andre, der tillægge dem ſiden eller ingen Betydning. Det forekommer mig nu at være gaaet ſaaledes med diſſe Punkter, at de nu have principiel Betydning, og det have de viſtnød høvt for den høie Regjering i længere Tid. Det ſom den høie Regjering egentlig vil efter mit Begreb og efter hvad jeg kan ſe paa Sagen, ſiden den høie Regjering har tiltraadt Styrelſen, det er at ſtaffe et Præcedens tiløve for, at, naar en Regjering er enig med Landsthinget, ſtal det andet Thing høie ſig, og noget Lignende blev udtalt af flere Medlemmer. Jeg ſtal ikke komme vidtløftig ind herpaa; men efter min Mening og efter det, vi hørte forrige Sommer, da den høitærede Regjering talte om Thingenes Ligeberettigheſe, er det klart, at det maa være dens Mening, at Folkethingets Eſtergivenhed vilde aldrig ſaae Ende, ſaalænge det behagede Regjeringen eller Landsthinget at forlange den. Det er en mærkverdige Tale om Ligeberettigheſe; thi hvad vilde der komme ud af denne ligeberettigede Stilling, derſom de to Thing virkelig havde en ſaadan? Den Enes Ja maatte jo være lige ſaa godt ſom den Andens Nei, og hvad vilde være Følgen? — at vi til enhver Tid, ligesaa godt det ene Aar ſom det andet, maatte gaa iſtaa. Grundloven kjender ikke denne Ligeberettigheſe, den har givet dette Thing Forrettigheder, og ved en rigtig Benyttelſe af dem vilde vi kunne komme dertil, at der vilde blive Gang i det. Men naar Regjeringen ſaa paaſtaar, at denne Ligeberettigheſe er tilſtede, hvor kan det da være, at den ikke kan bringe Noget ud deraf, bringe Gang i det. Man kan tænke ſig denne Ligeberettigheſe lignet ved en Vægtſkaal, hvor de to Staalere ere afſkurat lige tunge, og hvor der alſaa, derſom Vægten er rigtig, kun behøves